

Capitolul I

MARELE NECUNOSCUȚ

Pentru Bari, câteva zile după ce s-a născut, lumea n-a fost decât o scorbură întunecoasă și uriașă. În timpul acelor prime zile din viața sa, adăpostul se găsea într-un enorm trunchi dezrădăcinat, unde Lupoica, mama lui, lipsită de vedere, își făcuse vizuina. Acolo, Kazan, tovarășul ei, nu venea decât rareori, cu ochii lucindu-i prin întuneric asemenea unor flăcări verzui. De fapt, ochii lui Kazan îl făcuseră pe Bari să înțeleagă că mai exista și altceva în afară de sânul mamei sale și, datorită lor, descoperi că putea vedea.

El simțea, mirosea, auzea, dar în bezna aceea, sub grămada de lemn răsturnat, nu văzuse nimic înainte de apariția acelor ochi. La început îl speriaseră, apoi îl miraseră, după care teama i se preschimbase într-o imensă curiozitate. Era preocupat să-i privească, mai ales când dispăreau brusc, în momentul în care Kazan își întorcea capul. Apoi ardeau din nou în partea în care se găsea el, prin beznă, cu o strălucire atât de

James Oliver Curwood

neașteptată, încât se strângea fără să vrea lângă mama lui și tremura ori de câte ori Kazan intra la ei.

Bineînțeles că Bari nu le cunoștea povestea. N-ar fi aflat niciodată că Lupoaița, mama lui, era una pursânge, iar tatăl lui era un câine. Natura își începuse lucrarea uimitoare în ființa lui, dar nu trecea peste anumite limite. Tot natura avea să-l facă să înțeleagă, atunci când avea să vină vremea, că mama rămăsese lipsită de vedere în urma unei teribile lupte cu linxul. Nimeni însă nu-i putea spune nimic de răzbunarea nemiloasă a lui Kazan, de acei uimitori ani ai conviețuirii lor, de loialitatea, de aventurile lor în imensitățile canadiene. Lupoaița nu putea zămisli decât un pui de-al lui Kazan.

Dar, la început, timp de multe zile, pentru pui nu existase decât mama lui. Chiar și după ce i s-au deschis ochii și și-a simțit picioarele, clătinându-se prin beznă, nu exista nimic altceva pentru el în afara ei. Când fu destul de mare ca să se joace afară cu bețe și cu mușchi în lumina soarelui, tot nu știa cu ce semăna mama lui. Pentru el, era puternică, tandră, caldă, îl lingea pe față cu limba ei și îi vorbea printr-un scâncet blând, ceea ce îl făcu și pe el să-și găsească propriul glas, un lătrat slab și ascuțit.

Apoi veni ziua aceea uimitoare când flăcărilor verzui, ochii lui Kazan, se apropiară din ce în ce mai mult de el, cu mare grijă. Până atunci, Lupoaița Sură îl avertizase să se retragă. Singurătatea fusese prima regulă a vieții ei sălbatice, în timpul maternității. Un mârâit surd scos din gâtulej și Kazan se oprea. Dar în ziua aceea nu se

BARI, CÂINELE-LUP

auzi niciun mârâit. Din gâttejul Lupoaipei abia răzbi un geamăt slab. Semn de singurătate, de mulțumire.

– Totul e bine, îi zicea ea lui Kazan.

Iar el, oprindu-se o clipă ca să se asigure că așa stăteau lucrurile, răspundea printr-un sunet grav din adâncul gâttejului său.

Cu mare încetineală, ca și cum nu era sigur peste ce avea să dea, Kazan înaintă către ei, și Bari se îndesă mai mult în mama lui. Îl auzi pe Kazan lăsându-se greoi pe burtă, lângă Lupoaică. Nu-i mai era frică și devenise foarte curios. Ca și Kazan, de altfel. Îl mirosea. Prin beznă, urechile i se ciuliseră. După câteva clipe, Bari începu să se miște și se îndepărtă de mama sa. Lupoaică nu schiță niciun gest. Niciun mușchi nu i se clinti. Tot trupul ei părea un arc de oțel. Ascultă foarte atentă. Sângele ei de lup era treaz. Exista o primejdie pentru Bari. Fără zgomot, buza inferioară i se retrase, scoțându-i la iveală colții. Gâttejul îi tremura, dar nu scotea niciun sunet. Prin beznă, de la doi metri de ea, se isca un schelălăit slab, de cățel, ca și zgomotul făcut de limba lui Kazan ce lingea micul pui.

Bari trăise emoția primei sale mari aventuri. Își descoperise tatăl.

*

Asta se întâmplase în cea de-a treia săptămână din viața lui Bari. Se împliniseră exact optsprezece zile de când se născuse, atunci când Lupoaică îi permisesse lui Kazan să-l cunoască pe fiul lor. Dacă n-ar fi fost oarbă și nu și-ar fi amintit de ziua aceea în care răsul

James Oliver Curwood

Îi crăpase ochii pe Stânca Soarelui, ea l-ar fi născut pe Bari afară, iar labelle i-ar fi fost tari de la început. Ar fi cunoscut soarele, luna și stelele. Și-ar fi dat seama de ceea ce înseamnă tunet și ar fi văzut fulgerele pe cer. Dar nu avea ce să facă în scorbura întunecoasă din trunchiul de copac răsturnat, decât să se poticnească prin beznă și să-și lingă cu limbuța oasele crude ce atingeau solul ici și colo.

Multă vreme fu lăsat singur. O auzea pe mama lui plecând și întorcându-se, și aproape mereu se distinge glasul ei ca un ecou îndepărtat la un lătrat de-al lui Kazan. N-a simțit nevoia arzătoare de a-i urma. Până în ziua în care limba rece și mare a lui Kazan l-a lins pe botic. În acele minute uimitoare, natura lucra. Instinctul încă nu se născuse în el. După ce Kazan plecă, lăsându-l singur în beznă, Bari schelălăi, chemându-l înapoi, ca și cum ar fi plâns după mama lui, atunci când, uneori, dispărea de lângă el pentru a răspunde apelului tovarășului ei de viață.

Soarele era deja deasupra pădurii, când, la un ceas sau două după vizita lui Kazan, Lupoica plecă de lângă el. Între vizuina lui Bari și vârful copacului prăbușit erau cam patruzeci de picioare distanță. Pe acolo nu putea pătrunde nicio rază de lumină. Întunericul acela nu-l speria, căci el nu știa ce înseamnă lumina. Ziua, și nu noaptea, avea să-i cauzeze prima mare spaimă. Astfel că, fără cea mai mică teamă, cu un geamăt ce o ruga pe mama lui să-l aștepte, se luă după ea. Chiar dacă Lupoica zăbovi, ea nu dădu atenție acelei chemări, iar

BARI, CÂINELE-LUP

râcâitul ghearelor ei pe lemnul uscat se stinse repede, odată cu depărtarea.

De această dată, Bari nu se opri la trunchiul de opt picioare care îi închidea mereu orizontul în orice direcție. El se cățăără pe vârful acestuia și trecu dincolo. În spatele trunchiului se deschidea marea aventură, și Bari se lansă, cu îndrăzneală, în necunoscut.

*

Îi trebui destulă vreme ca să parcurgă primii douăzeci de metri. Apoi ajunse la un trunchi însemnat de pașii Lupoacei Sure și ai lui Kazan. Oprindu-se la fiecare înaintare, oricât de mică, pentru a scoate un geamăt, el continua să avanseze. Și, în timp ce mergea, universul lui se schimba. Nu cunoscuse decât întunericul. Acum, bezna rămăsese departe, sub formă de pete și umbre ciudate.

O dată, întrevăzu strălucirea unei linii de foc deasupra lui – o rază de soare –, și asta îl sperie într-atât, că se lipi de trunchi și nu mai mișcă vreo jumătate de minut. Apoi își reluu drumul. O hermină strigă de sub el. Auzi un zgomot slab provocat de lăbuțele unei veverițe, ce se frecau între ele. Mai surprinse un sunet ciudat, ce nu se asemena niciunuia dintre cele scoase până atunci de mama lui. Pierduse urmele după care se luase. Trunchiul încetase de a mai fi neted și îl ducea din ce în ce mai sus, prin încâlceala de ramuri ale copacului răsturnat, devenind tot mai îngust, la fiecare pas făcut. Schelălăia. Năsucul lui delicat căuta

James Oliver Curwood

zadarnic mirosul mamei sale. Deodată, ajunsese la o extremitate, își pierdu echilibrul și căzu. Scoase un țipăt de spaimă și simți că lunecă și se rostogolește pe pământ. Probabil că se urcase destul de sus pe copac, fiindcă Bari căzu rău de tot. Trupul lui micuț și delicat se prăbuși de pe o creangă pe cealaltă. Când se opri, în cele din urmă, abia mai respira, dar se ridică repede pe cele patru lăbuțe ale sale, tremurând năucit.

O altă spaimă îl țintui pe loc. Într-o clipă, întreaga lume se preschimbase. Era inundată de lumină. Peste tot, încotro se uita, vedea lucruri ciudate. Dar soarele îl speria cel mai tare. Era prima lui senzație legată de foc, iar ochii parcă îi ardeau. S-ar fi întors să se ascundă în bezna protectoare a copacului căzut, dar, în clipa aceea, Lupoica, urmată de Kazan, ocoli extremitatea unui trunchi uriaș. Ea îl linse veselă pe Bari, iar Kazan, ca un câine adevărat, dădea din coadă. Acest gest, specific unui câine, avea să fie și o particularitate a puiului. Pe jumătate lup, el avea să dea mereu din coadă. Chiar și în clipele acelea încerca să o miște. Poate că tatăl lui observase efortul său, căci scoase un schelălăit slab de mulțumire, în vreme ce se așeză pe labele din spate. Parcă i-ar fi zis Lupoicei Sure:

– Nu l-am scos noi pe micuț din scorbura copacului prăbușit?

Pentru Bari a fost o zi mare, de neuitat. Își descoperise tatăl, dar și lumea.

Capitolul II

PRIMA LUPTĂ

Și era o lume uimitoare, tăcută, lipsită de aproape orice, în afară de animale sălbatice. Clădirea de pe țărmul Golfului Hudson, cea mai apropiată dintre toate, era la o sută de mile distanță, iar primul oraș civilizată, la trei sute de mile, dacă ai fi mers drept către sud. Cu doi ani în urmă, Tusoo, vânătorul indian, își întinsese stăpânirea pe acele locuri. I se cuveneau de drept, după legea pădurii, datorită generațiilor de înaintași ai săi. Dar Tusoo fusese ultimul din familia lui și murise de variolă, iar nevasta și copiii lui pieriseră odată cu el.

De atunci, niciun alt picior de om nu mai călcase pe potecile acelea. Râșii se înmulțiseră. Elanii și ciutele caribu nu mai fuseseră vânatate de oameni. Castorii își construiseră adăposturile fără a mai fi deranjați de cineva. Urmele urșilor negri erau la fel de mari precum cele ale cerbului lopătar. Acolo unde, altădată, armele aducătoare de moarte și momelile otrăvite ale lui Tusoo ținuseră la distanță lupii costelivi, nu mai exista niciun pericol pentru acei mohicani ai câmpiei.

James Oliver Curwood

După soarele acelei prime zile uimitoare, apărură luna și stelele celei dintâi nopți adevărate trăite de Bari. A fost una minunată, cu lună plină, ce împrăstia o lumină roșiatică peste păduri, inundând pământul cu raze ce i se păreau puiului de lup frumoase și blânde. Dar el era urmașul unui animal puternic, iar forțele ce se nășteau în el nu-l lăsau să stea pe loc. Dormise ziua la căldura soarelui, dar nu putea să facă asta sub razele lunii. O adulmeca pe Lupoaică, ce stătea culcată pe burtă, în vreme ce frumosul ei cap ridicat asculta suspinele și zgomotele nopții.

De șase sau de șapte ori, cum Bari se învârtea în jurul copacului răsturnat, auzi un foșnet slab deasupra capului său și văzu o umbră plutind prin văzduh. Erau bufnițele cele mari, din nord, care coborau să-l cerceteze, și, dacă ar fi fost iepure în loc de pui de câine-lup, prima noapte petrecută de el sub clar de lună și de stele ar fi fost și ultima. Spre deosebire de Wapoos, iepurele, el nu era deloc prudent. Lupoaică nu-l supraveghea de aproape. Din instinct știa că, prin pădurile acelea, pe Bari nu-l amenințau mari primejdii. Poate doar mâna omului. În vinele lui curgea sânge de lup. El vâna toate celelalte animale sălbatice, în vreme ce nicio altă fiară, înaripată ori cu gheare, nu-l amenința. Bari înțelegea asta. Bufnițele nu-l speriau. Nu-i era teamă de țipetele ciudate și urâte, venite din vârfulurile întunecate ale brazilor, care altora le înghețau sângele în vine.

Totuși, o dată se sperie și alergă repede să se ascundă lângă mama lui. Asta a fost când a văzut un vânător

BARI, CÂINELE-LUP

înaripat aruncându-se asupra unui iepure cu picioare albe ca zăpada. Țipetele ființei condamnate la moarte îi făcură inima să-i bată nebunește. Simți în țipetele acelea apropierea unei tragedii mereu prezente în sălbăticiie: moartea. O simți din nou în acea noapte când, lipit de Lupoaică, auzi urletele sălbatice ale unei haite de lupi ce urmărea un cerb caribu. Înțelegea lucrurile acelea și se înfiora, ca atunci când, în zori, Kazan se întoarse aducând în colți un iepure mare ce se zbătea încă, nevrând să moară.

Iepurele acela a fost punctul principal din primul capitol al educației lui Bari, ca și cum Lupoaică și Kazan se înțeleseseră dinainte să-i dea lui Bari prima lecție în știința de a ucide. După ce tatăl lui lăsase jos iepurele, puiul se apropiase de el, cu multă prudență. Șoldurile animalului fuseseră sfărâmate. Ochii lui erau sticloși. Nu mai simțea durerea, dar, pentru Bari, el era încă viu atunci când își înfipse colțișorii în blana deasă de pe gât. Dințișorii săi nu pătrunseseră în carne. Bari se înverșună. Credea că îl ucide el pe iepure. Auzea ultimele răsuflări grele ce ieșeau din trupul țepăn. Se învârtea în jurul animalului și trăgea de el, după care cădea pe spate, cu gura plină de blană. Când reveni la atac, Wapoos murise de mult, dar Bari continua să muște și să tragă de el, până ce Lupoaică, folosindu-și colții ascuțiți, rupse iepurele în bucăți. După care urmă ospățul.

Astfel, puiul pricepu că a mânca înseamnă a ucide și, de atunci, prinse gustul cărnii. Așa simțea un lup

James Oliver Curwood

adevărat. De la Kazan moștenise alte importante trăsături, specificice câinelui. Cum era negru tot, i s-ar fi spus, în acele timpuri, Kusketa Mukekun, adică Lupul Negru. Pe piept avea o pată albă, sub formă de stea. Urechea dreaptă avea și ea puțin alb. Coadă, la șase săptămâni, îi era deasă și îi atârna în jos, ca a unui lup. Urechile sale se asemănau cu cele ale Lupoaiței Sure. Pieptul promitea să se dezvolte foarte mult, precum cel al lui Kazan. Când stătea în picioare, părea un câine de vânătoare, dar se uita mereu câș la obiectul sau la locul pe care-l țintea. Asta era o caracteristică a lupului, căci câinele se întoarce către partea în care privește.

Când avea deja două luni, într-o noapte strălucitoare, cu un cer plin de stele, cu o lună de iunie ce lumina puternic, fără să se înalțe mai sus de vârfurile brazilor, Bari se așeză pe labele din spate și prinse să urle. Era prima lui încercare de acest fel. Dar nimeni nu se putea înșela. Scosese urlatul unui lup. Totuși, ceva mai târziu, când Bari se ridică și se îndreptă către Kazan, de parcă s-ar fi rușinat de efortul făcut, dădea din coadă ca și cum i-ar fi cerut iertare. Era tot un gest de-al câinelui. Dacă Tusoo, vânătorul care murise, ar fi putut să-l vadă atunci, ar fi spus, fără nicio îndoială, că, în adâncul sufletului său – dacă putem considera că avea așa ceva –, puiul era un câine.

De altfel, Tusoo și-ar fi motivat felul în care l-ar fi judecat. La două luni, un pui de lup a uitat ce e joaca. Fiind un personaj al sălbăticiiei, se furișează pentru a ucide ființe mai mici și mai slabe decât el. Bari încă

BARI, CÂINELE-LUP

se juca. În timpul ieșirilor sale din trunchiul copacului răsturnat, nu mersese niciodată mai departe de pârâu, la abia o sută de metri de locul unde dormea mama sa. Ajunse la jupuitul iepurilor morți sau muribunzi, dar aceasta reprezenta limita maximă a curajului și a cruzimii sale. Au trebuit să treacă nouă săptămâni înainte ca el să-și folosească ghearele și să dea prima luptă cu o bufniță tânără, la marginea pădurii.

Faptul că Oohoomisew, marea bufniță albă, își făcuse cuibul într-un trunchi despicat, aflat nu departe de copacul răsturnat, era destinat să schimbe întregul curs al vieții lui Bari, la fel cum orbirea Lupoacei Sure modificase destinul ei, dar și pe cel al lui Kazan. Pârâul curgea prin apropierea aceluia trunchi ce se înălța într-un loc liniștit și umbros al pădurii formate din brazi înalți și întunecoși, chiar în plină zi. De mai multe ori, Bari se dusese până la marginea acestui loc misterios al codrului și privise cu poftă și curiozitate. În ziua luptei, necunoscutul îl atrăsese mai tare ca oricând. Înaintă treptat, cu ochii scânteietori, cu urechile ciulite, ca să surprindă orice zgomot. Inima îi bătea mai repede ca oricând. Pătrunsese în zona de umbră. Uitase de copacul răsturnat, de Kazan și de Lupoaică. Înaintea lui se auzea freamătul aventurii. Surprinse niște zgomote ciudate, dar slabe, ca și cum ar fi fost făcute de niște picioare acoperite cu cârpe sau de aripi leneșe, zgomote care îi sporiră atenția. Sub lăbuțele sale nu se găsea nici pământ, nici iarbă, nici flori, ci doar un covor întunecat de ace moi și verzi. Îi gâdilau plăcut

James Oliver Curwood

pernuțele labelor și erau atât de catifelate, că nu-și putea auzi propriile mișcări.

Se afla la mai puțin de trei sute de metri de copacul căzut, când trecu de trunchiul unde se găsea cuibul lui Oohoomisew și pătrunse într-un tufiș des de arbori tineri. Acolo, în mijlocul drumului, nu avea nicio treime din mărimea trupului lui Bari. Dar arăta îngrozitor. Lui Bari i se păru a fi toată numai cap și ochi, fără a avea trup. Kazan nu amintise niciodată de așa ceva. O jumătate de minut, puiul rămase fără glas, uitându-se speriat la făptura aceea. Papayouchisiou nu-și clinea nicio pană, dar, cum Bari înainta cu prudență, ochii i se măriseră. Apoi penele din jurul capului i se ridicară, ca și cum ar fi fost bătute de vânt. Tânăra bufniță provenea dintr-un neam de luptători sălbatici, rapizi și necruțători. Chiar și Kazan ar fi fost atent la penele ei ridicate. Doar o distanță de două picioare îi separa pe cei doi. Cățelul și bufnița se priviră. În acel moment, dacă Lupoaica ar fi putut vedea, i-ar fi zis lui Bari:

- Folosește-ți labelle și fugi de-aici!

Oohoomisew, bufnița cea bătrână, i-ar fi spus lui Papayouchisiou:

- Prostuțule, întinde-ți aripile și zboară!

Dar, cum nimeni nu le zise nimic, lupta începu.

Papayouchisiou atacă. Cu un lătrat sălbatic, Bari se ghemui. Ciocul bufniței îi prinsese nasul ca o menghină roșie. Lătratul de surprindere și de durere fu singurul scos de Bari în timpul luptei. Lupul din el se dezlănțui. Furia și dorința de a ucide puseră stăpânire pe

BARI, CÂINELE-LUP

el. În timp ce Papayouchisiou stătea agățată de Bari, scoțând un fluierat straniu, cățelul scrâșnea și se lupta să se elibereze de ciudata menghină care-i strângea nasul, scoțând mârâituri feroce din gâtlej. Timp de un minut, nu-și putu folosi fălcile. Apoi, din întâmplare, îl împinse pe Papayouchisiou într-o furcă formată de ramurile unui arbust pitic și își eliberă o parte din nas. Atunci ar fi putut fugi. În loc de asta, el se aruncă iar asupra dușmanului său, rapid ca fulgerul. Papayouchisiou căzu pe spate și Bari îi împlântă în piept colțișorii săi ascuțiți ca niște ace.

Era ca și cum ar fi încercat să muște o pernă, într-atât de dese și de stufoase erau penele bufniței. Cățelul își împlânta colțișorii tot mai adânc. Chiar în clipa când începură să pătrundă în pielea lui Papayouchisiou, bufnița, lovind cu ciocul la întâmplare, reuși să-l prindă de o ureche. Durerea provocată cățelului fu atroce. Cu un efort disperat, încercă să-și înfigă colțișorii prin armura de pene a dușmanului său.

În timpul înfruntării, se rostogoleau printre tufele de pe malul pârâului. Se dădură peste cap până ajunseră pe fundul unei râpe. Izbindu-se de pământ, Bari își eliberă prada din strânsoarea colților. Papayouchisiou se prinse mai tare de el, astfel că ciocul îi rămase împlântat bine în urechea cățelului. Nasul lui Bari sângea, urechea îi era parcă smulsă din locul ei. Chiar în clipa aceea, tânăra bufniță descoperi că avea la dispoziție o nouă armă, aripile. O asemenea pasăre nu începe, de fapt, lupta până ce nu-și folosește aripile.

James Oliver Curwood

Scotând un fluierat vesel, Papayouchisiou începu să-și lovească adversarul atât de repede și de tare, încât îl descumpăni cu totul. Bari fu nevoit să închidă ochii și să muște la întâmplare. Pentru prima oară de când începuse încleștarea, simțea o nevoie intensă de a fugi. Încercă să scape de bufniță împingând-o cu lăbuțele din față. Dar Papayouchisiou, care pricepea greu, se agăța de urechea lui precum soarta rea de om. În acea clipă critică, în care gândul înfrângerii pusese stăpânire pe mintea cățelului, întâmplarea îl ajută. Prinse în colțișori un picior delicat al bufniței. Urechea îi scăpase din ciocul adversarului și Bari mușcă tare piciorușul lui Papayouchisiou. Cuprins de beția luptei, nu auzise tumultul pârâului de sub ei. Împreună cu Papayouchisiou, se rostogoli peste vârful unei pietre. Apa înghețată a pârâului umflat de ploi înăbuși ultimul mârâit și fluieratul celor doi mici luptători.